

Αστυνομία και ασφάλεια vs φοιτητές στην Μεγάλη Βρετανία

του Aditya Chakraborty (μετάφραση: Πάνος Κορφιάτης)

Γιατί κάποιοι από τους πιο ισχυρούς ανθρώπους στην Βρετανία είναι τρομοκρατημένοι από ένα μάτσο φοιτητές; Αν αυτό ακούγεται σαν μια γελοία ερώτηση, σκεφτείτε κάποιες νέες πρόσφατες ιστορίες. Όπως αναφέρθηκε στον τύπο την περασμένη εβδομάδα, η αστυνομία του Κέιμπριτζ ψάχνει πληροφοριοδότες για να ενημερωθεί πάνω στις κινητοποιήσεις απέναντι στις περικοπές όπως και άλλα «πράγματα που απασχολούν τις φοιτητικές ενώσεις». Εν τω μεταξύ, στο Λονδίνο την περασμένη Πέμπτη, ο επικεφαλής μιας φοιτητικής ένωσης, Μάικλ Τσέσομ, συνελήφθη μετά από μια μικρή και συνηθισμένη διαδήλωση. Οι αστυνομικοί τον έσυραν στο αστυνομικό τμήμα του Χόλμπορν επειδή δεν τους πληροφόρησε για την ακριβή διαδρομή της πορείας- αν και αυτή έλαβε χώρα μέσα στο πανεπιστήμιο.

Ο 24χρονος αφέθηκε ελεύθερος –με τον απαράβατο όρο ότι δεν θα «εμπλακεί ξανά σε διαμαρτυρίες σε οποιοδήποτε μέρος του πανεπιστημίου ή σε απόσταση μισού μιλίου από το πανεπιστήμιο». Ακόμα και με ένα αντίγραφο της εγγύησης μπροστά μου, δεν μπορώ να ξεχωρίσω αν αυτή αναφέρεται σε οποιοδήποτε πανεπιστήμιο του Λονδίνου, σε οποιοδήποτε Πανεπιστήμιο στην Βρετανία, ή απλά σε κάθε ανώτατο ίδρυμα οπουδήποτε στον κόσμο. Σαν πλήρους απασχόλησης επικεφαλής της ένωσης των φοιτητών του πανεπιστημίου του Λονδίνου, η δουλειά του Τσέσομ είναι και να διαμαρτύρεται, η αστυνομία τον εμποδίζει να κάνει τη δουλειά του. Αλλά υποθέτω δεν μπορεί να γίνει λόγος για την απειλή που μπορεί να επιφέρει στον νόμο και στην τάξη ένας ευφράδης απόφοιτος ιστορίας.

Ενώ κινούμαστε μέσα στα όρια του γελοίου, ας θυμηθούμε ένα άλλο γελοίο περιστατικό, αυτό το καλοκαίρι στο πανεπιστήμιο του Λονδίνου, όταν μια 25χρονη γυναίκα συνελήφθη για το αδίκημα του να γράφει με κιμωλία σε έναν τοίχο. Πραγματικά, σύρθηκε από την αστυνομία επειδή έγραφε με μια υδατοδιαλυόμενη κιμωλία. Προφανώς, δεν θα είχαν ενοχληθεί αν χρησιμοποιούσε Πάουερ Πόιντ.

Όλα αυτά ακούγονται γελοία -και είναι γελοία- μέχρι να ερευνήσεις τις λεπτομέρειες. Πάρτε την διαδήλωση του Λονδίνου που έβαλε τον Τσέσομ σε τέτοια αναστάτωση: πανεπιστημιακό προσωπικό βιντεοσκοπούσε τους ίδιους τους φοιτητές από ένα μπαλκόνι στο κτήριο της συγκλήτου (το κτήριο που ενέπνευσε το υπουργείο της αλήθειας στο 1984 του Όργουελ). Τέτοια επιτήρηση είναι πρόσφατη παράδοση, ο άνθρωπος στο γραφείο τύπου του πανεπιστημίου μου εξήγησε- και αν η αστυνομία ήθελε τα πλάνα δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα.

Αυτή η σύνδεση με την αστυνομία γίνεται ολοένα και πιο σημαντική σε όλο και περισσότερους πανεπιστημιακούς φοιτητές του Λονδίνου που ισχυρίζονται ότι αστυνομικοί και φρουροί του πανεπιστημίου συντονίζουν τις προσπάθειες τους να χαλιναγωγήσουν τις κινητοποιήσεις ενώ το προσωπικό σχολιάζει την αυξημένη αστυνομική παρουσία γύρω από το ίδρυμα. Στο Σάσεξ, φοιτητικές διαμαρτυρίες ενάντια στις εργολαβίες υπηρεσιών του πανεπιστημίου διαλύθηκαν τον Απρίλη, όταν η διοίκηση του πανεπιστημίου κάλεσε την αστυνομία -που δεόντως εμφανίστηκε με σκυλιά και εξοπλισμό αντιμετώπισης ταραχών. Κάτι παρομοίο συνέβη και στο πανεπιστήμιο Ρουαγιάλ Χάλουγουεη, στο Σάρεϋ το 2011: ένας μικρός αριθμός φοιτητών κατέλαβε έναν ασήμαντο διάδρομο για να διαδηλώσει απέναντι

στην περικοπή των προγραμμάτων σπουδών και τις απολύσεις •η διοίκηση λίγο ασχολήθηκε με διαπραγματεύσεις, αλλά επικαλέστηκε «λόγους υγείας και ασφαλείας» και κάλεσε την αστυνομία να απομακρύνει τους νέους ανθρώπους που πλήρωναν τα δίδακτρα τους.

Για το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου η πολιτική ζωή των φοιτητών ήταν κάτι περισσότερο από αστείο. Αλλά τα τελευταία χρόνια έχει ξαφνικά γίνει σοβαρή και αξιοθαύμαστη, κυρίως με τις κινητοποιήσεις του 2010 ενάντια στα δίδακτρα που αυξήθηκαν στις 9,000£ και στις καταλήψεις που ακλούθησαν. Και ακριβώς σε εκείνο το σημείο και η αστυνομία και οι διοικήσεις των πανεπιστημίων ένιωσαν πολύ αναστατωμένοι.

Για την αστυνομία, αυτό είναι κομμάτι μιας παλιάς ιστορίας πάταξης πιθανών πηγών κοινωνικής ανυπακοής. Αλλά το κίνητρο για τα πανεπιστήμια είναι πολύ πιο σύνθετο. Ο ιστορικός τους ρόλος ήταν να ενθαρρύνουν την πνευματική ερευνά και να φιλοξενούν την αντιπαράθεση. Όμως στην νέα αγορά της ανώτατης εκπαίδευσης, όταν τα πανεπιστήμια ανταγωνίζονται μεταξύ τους να γίνουν και μάντας μεταβίβασης στην αγορά εργασίας και οχήματα ιδιωτικής επένδυσης, μια τέτοια διαφωνία δεν είναι απλά περιέργη- είναι επικίνδυνα αντιεμπορική. Όπως ο Άντριου ΜακΓκέιγχαν συγγραφέας του βιβλίου «Ο μεγάλος πανεπιστημιακός τζόγος» το τοποθετεί «οτιδήποτε πολύ ενοχλητικό ανακατεύεται στο δρόμο του επιχειρηματικού πλάνου».

Τον τελευταίο μήνα φάνηκε ότι το πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου είχε υποχρεώσει τη φοιτητική του ένωση να υπογράψει μια ρήτρα «φίμωσης» (που τώρα έχει αποσυρθεί). Κανένας υπεύθυνος της ένωσης δεν επιτρεπόταν να προβεί σε οποιαδήποτε δημόσια κριτική προς το πανεπιστήμιο χωρίς να έχει δώσει 48ωρη προειδοποίηση. Σύμφωνα με πληροφορίες οι μάνατζερ του Πανεπιστημίου έθεσαν αυτό τον όρο σε συνάρτηση με την χρηματοδότηση της φοιτητικής ένωσης.

Οι μάνατζερ του πανεπιστημίου του Λονδίνου θέλουν να κλείσουν την φοιτητική ένωση στο τέλος αυτού του χρόνου. Το σχέδιο, που είναι ο λόγος που ο Τσέσομ και οι συνάδελφοι του έκαναν πορεία την περασμένη εβδομάδα, είναι να κρατηθούν η πισινά και οι διάφοροι αθλητικοί σύλλογοι, αλλά να αναιρέσουν την αντιπροσώπευση των φοιτητών σε επίπεδο ιδρύματος. Έξαλλου, οι φοιτητές είναι απλά άνθρωποι που πληρώνουν τον μισθό του αντιπρύτανη του πανεπιστημίου Άντριαν Σμιθ, γιατί να χουν λόγο; Το σχέδιο -δεν θα σας εκπλήξει αν το μάθετε- εκπονήθηκε από μια επιτροπή που δεν περιελάμβανε ούτε έναν φοιτητή. Τι και αν με τα υπερβολικά δίδακτρα και τα εκτοξευόμενα ενοίκια στην πρωτεύουσα θα μπορούσες να σκεφτείς ότι η ανάγκη για μία φοιτητική ένωση όλου του Λονδίνου ποτέ δεν ήταν μεγαλύτερη. Αλλά αν σκέφτεσαι έτσι, σίγουρα δεν είσαι ένας μάνατζερ πανεπιστημίου με εξαψήφιες αποδοχές.

Εκεί που τα πανεπιστήμια ήταν ιστορικά τόποι ελεύθερης έκφρασης ,τώρα πρέπει να θυσιάσουν αυτόν τον ρολό για χάρη της ελεύθερης αγοράς. Για τους φοιτητές, αυτό έρχεται με την μορφή της καταστολής της διαφωνίας. Αλλά και τώρα οι εικοσάρηδες στα πανεπιστήμια θα καταλήξουν στην πολιτική, στις επιχειρήσεις και στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Μπορεί να ήθελες αυτοί οι μελλοντικοί ηγέτες να αναρωτιούνται και να νοιάζονται για την κοινωνία. Ή να αναρωτιούνται αν είναι αναλογικό να στείλουν την αστυνομία να συλλάβει μια γυναίκα που γραφεί με κιμωλία σε έναν τοίχο. Όπως και να έχει θα έπρεπε να προβληματιστείς.

Πηγή: The Guardian (18/11/2013)